

ಬಂದ್ರೆ ನಾನು ಅದ್ವಷ್ಟಾಲಿ ಅಂತ ಭಾವಿಸ್ತಿನೀ.. ನೀವು ಸಾಫಲಯಿಯಾಗಿ ಬದುಕಲು ನನ್ನ ಅಷ್ಟಂತರವೇನೂ ಇಲ್ಲ... ಅಪ್ರಾವ ಈ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ.. ನನ್ನ ಮನೆಲಿ ಮದ್ದ ಆಗಲು ಒತ್ತಡ ಹೇರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ.. ನೀವು ಬ್ಯಾಂಡ್ರೆ ಕಂಗ್ರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮದ್ದೆಯಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಕೊರ್ಕಾಂಡು ಹೇಗೆನೀ..’ ಎಂದು ನಷ್ಟ. ಅವನ ಶ್ರೀತಿಯ ತೀವೃತೆ ಕಂಡು ಅಪ್ರಾವಳಿಗೆ ಗೂಬಿಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಇವನು ಎಷ್ಟು ಲ್ಲಾ ತೆಲೆ ಕೆಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ಅದರೆ ತನಗೆ ಅಂಥ ಯಾವ ಮಧುರ ಭಾವನೆಯೂ ಇವನ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲ.. ಹಾಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಅವನ ಮನೋರ್ಹಿಣಿ ಇಷ್ಟಪಡಲಿಲ್ಲ... ಅವನು ಮಾತನಾಡಲು ಕರೆದದ್ದೇ ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಾಧೀನಾಯಿತು.

‘ನನ್ನೆ ಯೋಚೆಸಲು ಸಮಯ ಕೊಡಿ..’ ಎಂದಾಗ ಅವನ ಮುಖ್ಯಾವ ಕುಂದಿತು ಮತ್ತೆ ಅವನೆನ್ನರು ಸಹಜವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಅಪ್ರಾವಳಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲಿದೆ ಎಷ್ಟು ಬಂದಿದ್ದಳು.

ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಬಳಿಕ್ವಾ ಅದೇ ಗುಂಗು ಅವಳ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿತ್ತು. ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯ, ಸ್ವರದಳಿ, ಉನ್ನತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ, ಸೈಹ ಎಲ್ಲಾ ಇರುವ ಅದರಾನ್ನು ಸ್ವಿಕರಿಸಲು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿರುವುದಕ್ಕೆ? ತನ್ನ ಉಡತನೆ, ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎಲ್ಲಾ ಅರಿವಿದ್ದೂ ತನ್ನ ಶ್ರೀತಿಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಿ ಕೈಚಿ ಅವನನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಒಷ್ಟಲು ತ್ವಿಂದೆಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ..? ಅವನು ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀತಿಯೆಕೆ ಅರಿಷ್ಟುತ್ತಿಲ್ಲ..? ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಡೆಕಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತ್ತು ಆ ಮುಖಿ... ಆ ಉತ್ತರವನ್ನು ನಂಬಲಾರದೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಜ್ಞಿ ಕುಳಿತಾಗಲೂ, ಆ ಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಆ ಮುಖಿ..

ಸೂರ್ಯನಾದ್ಯಂ.. ಅದಮೇಂದರೆ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳಿದ್ದ ಹೃದಯ ಬಿಡತ್ತ..!

ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಸಾರಾ ತುಡಿಯತ್ತಿರುವುದು ಸೂರ್ಯನ ಬಗ್ಗೆ.. ಆ ದಿನ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಾಗ ತನಗೂ ಆ ಶ್ರೀತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ವಾರವಾಗಿತ್ತು.. ಅವನ ಹಿನ್ನೆಲೆ, ಅವನ ನೋಡು ತನ್ನದೆಂಬ ಭಾವನೆ ಅವನ ಕಂಬಿನ ಒಿಸುವ ತವಕ.. ಅವನ ನೋವು ನೀಗಿಸುವ ತನ್ನ ಪ್ರಯ್ಯಾ.. ಅವನು ತನ್ನವನೆಂಬ ಭಾವನೆಗಾಗಿಯೇ ತಾನು ಅವನಗಾಗಿ ಇಷ್ಟುಲ್ಲಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೇ..ಹೌದು..! ಸೂರ್ಯನಾನ್ನು ತಾನು ಶ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೇ.. ಅವಳ ಹೃದಯ ಆ ಸಿಹಿಯಾದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅಂಗಿರಿಸಿತ್ತು.

* * *

‘ನಾಳೆ ಸೂರ್ಯನ ಹುಟ್ಟಿದ ದಿವಸ ಅಪ್ರಾವ’ ವಿಜಯಮೃ ನುಡಿದಾಗ ಅಪ್ರಾವ ಶಿಫಿಯಿಂದ ಕಣ್ಣರಳಿದಳು.

‘ಹೌದು ಅಂಟಿ..?’ ಅವಳ ಸಂಭೂತ ಕಂಡು ವಿಜಯಮೃ ಭಾರವಾದ ನಿಟ್ಟಿಸಿರು ಹೊರದಿಂದರು.

‘ನಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡೆ ಆಗದವನ ಥರ ಪರ್ವಿಸುತ್ತಾನೆ.. ನೀನಿರೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಯ್ದು.. ಇಲ್ಲಿದೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟೇ ಹೊಗ್ರೆಂಡ್ರೋ..’

‘ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ ಅಂಟಿ..?’ ಎಂದು ಬಾಯಿ ಮಾತೀಗಿಂದರೂ ಸೂರ್ಯನಿಗೂ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ವೀಕೆವಾದ ಭಾವನೆ ಇದೆ ಎಂದು ಅವಳ ಅಂತರಂಗ ಗುರುತಿಸ್ತು.

‘ನಿನ್ನ ಮಾತು ಅವು ಒಪ್ಪಾನೆ ಅಪ್ರಾವ.. ನೀನು ನನ್ನ ಮಾತು ನಡೆಸಿಕೊಂಡ್ರೋಯಾ..?’

ಅಪ್ರಾವ ಅವರತ್ತ ಪ್ರಶ್ನಾಧಕವಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ‘ಹೇಗೂ ನಾಳೆ ಅವು ಮಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬ.. ಇವು ಲ್ಲೇಕ್ ನರಸಿಂಹ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟ ಹೆಸರಿಲ್ಲ ಶಾಶ್ವತ ಪ್ರಾಚೀ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.. ಅನುದಾನವೂ ಇದೆ.. ನಾವು ಹೇಳಿದ್ದ ಸೂರ್ಯ ಒಷ್ಟಲ್ಲ.. ನೀನೇ ಅವನ್ನ ಕೊರ್ಕಾಂಡು ಹೋಗಿ ಪ್ರಾಚೀ ನೇರವೇಸಿ.. ಅನುಪ್ರಾದ ಸ್ವಿಕರಿಸಿ ಬಿಸ್ತಿ..’ ಎಂದರು. ಅಪ್ರಾವಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಾನೆ ಇರಲು ಯಾವ ಕಾರಣಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ನುಡಿದಾಗ ಅವನು ಇಷ್ಟವಿರದೆ ಹೊದರೂ ಬಿಟ್ಟಿದ.

ಮರುದಿನ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಸೂರ್ಯನಾನ್ನು ಹೊರಡಿ ಆಂಟೊದಲ್ಲಿ ಲ್ಲೀ ನರಸಿಂಹ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆತಂದ ಅವನನ್ನು ಹೊದಲ ಬಾರಿ ಮಟ್ಟಲುಗಳ ಬಳಿಕೆಪ್ಪನಾಗಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀತಿ ನೇನಪಾಯಿತು.

ತನ್ನವರ ನಿಲಕ್ಷ್ಯ ಕ್ಕೂಳಗಾಗಿ ಕೆಳೆದು ಹೋದಂತಿದ್ದ ಶ್ರೀತಿ, ಮರುಹಂಪ್ಪ ಪಡೆದಂತೆ ಹೇಳುವರ ಶ್ರೀತಿ, ವಾಶ್ವಲ್ಯ ಬೆಂಬಲ ದೋರೆತು ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತೆ ರಾಯರು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ತಂದೆಯಲ್ಲ ಎಂಬ ಸತ್ಯ

ಇಲ್ಲಿ ಯವರೆಗೆ

ರಾಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯನಾದಾಯಿ ಪ್ರಾಚೀ ಪರಿಸಿದಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ತಂದೆ ರಾಯರಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಕಟುಸತ್ಯದ ಅರಿವಾಗಿದ್ದ ಸೂರ್ಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದುಗುಕ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾಚೇ ದಿನ ಬೆಳ್ಗಣ್ಯೆ ಆತ ಮನಸೆಬಿಟ್ಟು ಹೆಣಿದ್ದು. ಆತನನ್ನು ತಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ವಿಫಲವಾಯಿತು ಮನಸೆ ಬಂದವರಲ್ಲ ಸೂರ್ಯನ ಅನುಪಾತಿ ಕಂಡು ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಚಾದ, ಉಂಟ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟಿರು. ಸಂಚಯದಾರೂ ಸೂರ್ಯ ಮನಸೆ ಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಾವರಿಸಿದಾಗ ಆದರೆ ತನ್ನ ತಾಯಿ ವಿದ್ದಾರ ಜಂ ಮನಸೆ ಬಂದಿದ್ದು. ಸೂರ್ಯನ ಬಗ್ಗೆ ಅವರೂ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಜಂಗೆ ಅವನಿಂದ ವಿಷಯ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟದ್ದೇ ತವ್ವ ಎಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ಅಪ್ರಾವಳಿಗೂ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಿತು. ಸೂರ್ಯನ ಮನವೋಲಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮರುದಿನ ಅಪ್ರಾವ ಆತನನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದುಳು.

ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಡಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಹೇಗೂದರೂ ಆ ಕಹಿ ಭಾವನೆ ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಸೂರ್ಯ ಮತ್ತೆ ಸಹಸ್ರ ಜಿತ್ತಿಗೆ ಮರಳುವಂತಾಗಲಿ ಎಂದು ದೇವರಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಾವ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಳು.

‘ಸೂರ್ಯ ಇಷ್ಟ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ನಿನೆ ಬಂದಿದ್ದ ಪ್ರಾಚೆಗೆ.. ನಿಮ್ಮಿಂದ. ನಿನೀನ ಚೆಕ್ಕಿವನಿದ್ದಾಗ ಈ ಶಾಶ್ವತ ಪ್ರಾಚೇ ಕಟ್ಟಿದ್ದು... ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಈ ದಿನದ ಅನುದಾನದ ವಿಚರ್ಚೆ ನಿನ್ನಂದೆ ವರೆಯಿಂದ ನಡಿತಾ ಬಂದಿದೆ... ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಅವು ಬರಿದ್ದು... ಇವತ್ತೇನು ಬರಲಿಲ್ಲ..? ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದ ತಾನೇ?’ ಪ್ರರೋಹಿತರು ನುಡಿದಾಗ ಸೂರ್ಯನ ಮುಖ ವಿಣಣವಾಯಿತು.

ಅಪ್ರಾವಳಿನೊ ಮಾತನಾಡದೆ ಹೋದರೂ ಸೂರ್ಯನ ಬದಲಾದ ಮುಖ್ಯಾವ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಾಚೇ, ಮಂಗಳಾರತಿ ಮುಗಿಸಿ ಹೋರಬಾರಿಗೆ ಅನುಭಂಗೆ ಹೊರಿಗೆ, ಇಂದಿನ ಅನುದಾನದ ಸೇವೆ ಸೂರ್ಯ ರಾವಾ ಎಂದು ಬರದ ಘಲಕ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿಟ್ತು. ದೇವಾಲಯದ ಅನ್ನಪ್ರಾದ ಸ್ವಿಕರಿಸಲು ಕುಳಿತಾಗ.

‘ಇವತ್ತು ಎಮ್ಮೆ ಜನ ನಿನ್ನ ಹೇಸರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದ ಸ್ವಿಕರಿಸುತ್ತಾ ಇಷ್ಟಾರೆ ಸೂರ್ಯನು... ಎಂಥಾ ಭಾಗ್ಯವಲ್ಲಾ ಇದು?’ ಸೂರ್ಯ ಮಾತನಾಡಿಲ್ಲ.

‘ಈ ಕಾರ್ಯ ಇಷ್ಟತ್ವ ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲಿಂದ ನಡೆದು ಬರಾ ಇದೆ ಅಂತ ಪ್ರರೋಹಿತರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೂ? ನಿಮ್ಮಿಂದೆ ನಿಮ್ಮೋಲೆ ಶ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲೇ ಹೋಗಿದ್ದ ಶಾಶ್ವತ ಪ್ರಾಚೇ, ಅನುದಾನ ನಿನ್ನ ಹೇಸರಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟ ವರ್ಷ ಮಾಡೆಂಬು ಬಿರ್ವದ್ರಾ?’ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

‘ಅದು ಅಮ್ಮನ ಒತ್ತಾರ್ಥ ಪ್ರಯತ್ನದ್ವಾರೆ ಇದೆ.. ನಿಮ್ಮಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿರಿಬಹುದು...’ ಸೂರ್ಯ ಉಡಾಫೆಯಿಂದ ಉತ್ತರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬದಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು